

opusdei.org

Kristlik kutsumus

Püha Josemaría pidas seda
jutlust advendi esimesel
pühapäeval, 2. detsembril 1951.

28.11.2021

Algab liturgiline aasta ja missa
alguspälv paneb meid mõtlema
Jumalalt saadud kutsumusele, mis on
tihedalt seotud meie kristliku elu
alusega. *Vias tuas, Domine,
demonstra mihi, et semitas tuas edoce
me* – Issand, anna mulle teada oma
teed, õpeta mulle oma teeradu!
Palume Issandat, et Ta meid juhiks,
et Ta näitaks meile oma teeradu, et

me võiksime suunduda Tema käskude täiuse poole, mis on armastus.

Arvan, et mõeldes asjaoludele, mis on saatnud teie kindlat otsust elada täielikult usus, olete teie nagu minagi Jumalale väga tänulik ja siiralt veendunud – ilma vale alandlikkuseta –, et meil endil ei ole siin mingeid teeneid. Tavaliselt on meid juba lapsepõlves õpetanud Jumalat paluma kristlastest vanemad. Hiljem on meid tuhandel viisil aidanud õpetajad, kaaslased ja tuttavad, et me Jeesust Kristust silmist ei kaotaks.

Ava oma süda Issandale ja räägi Talle oma lugu. Ma ei taha üldistada. Kuid võib-olla ühel päeval avas sõber, tavaline kristlane nagu sina, sinu ees uue ja laia panoraami, mis on samal ajal vana nagu Evangeelium. Ta sisendas sulle võimalust tõsiselt Kristust järgima hakata, olla apostlite

apostel. Võib-olla muutusid sa siis rahutuks ja ei saanud rahu tagasi enne, kui sa sundimatult Jumalale jah ütlesid, sest sa tahtsid seda teha, ja see on üleloomulikuim kõigist põhjustest. Ja siis tuli rõõm, tugev ja püsiv, mis kaob ainult siis, kui sa Temast eemaldud.

Mulle ei meeldi rääkida väljavalitutest ja soositutest. See on Kristus, kes räägib, kes välja valib. Selline on Pühakirja keel: *elegit nos in ipso ante mundi constitutionem*, ütleb püha Paulus, *ut essemus sancti*. – Tema on meid [...] valinud enne maailma rajamist olema pühad. Tean, et see ei täida sind uhkusega ega mõjuta sind end teistest paremaks pidama. See väljavalitus, kutsumuse juur, peab olema sinu alandlikkuse aluspõhi. Kas suure kunstniku pintslitele on juhtumisi püstitatud ausambaid? Neid on vaja maestro tööde teostamiseks, teened aga on kunstniku omad. Meie,

kristlased, oleme ainult maailma Looja, kõikide inimeste Lunastaja tööriistad.

Apostlid – tavalised inimesed

Mind julgustab mõtlemine loole, millest üksikasjalikult jutustatakse evangeeliumide lehekülgedel: esimese kaheteistkümne kutsumus. Mõtiskleme selle üle rahulikult, paludes neilt Issanda pühadelt tunnistajatelt abi, et oskaksime Kristust järgida nii, nagu nemad seda tegid.

Need esimesed apostlid, kelle vastu tunnen suurt hardust ja armastust, olid inimlike mõõdupuude järgi tühised. Mis puutub ühiskondlikku seisusesse, olid kõik kalurid – välja arvatud Matteus, kes kindlasti teenis hästi ja kes jättis kõik, kui Jeesus seda palus – ning elasid peost suhu, töötades innukalt öösiti, et elatist teenida.

Kuid nende ühiskondlikul seisusel pole tähtsust. Nad ei olnud haritud ja isegi mitte eriti intelligentsed, vähemalt mitte selles, mis puudutab üleloomulikke reaalsusi. Ka kõige lihtsamad näited ja võrdlused osutusid nende jaoks arusaamatuteks ja nad tulid Õpetaja juurde: *Domine, edissere nobis parabolam* – Issand, seleta meile tähendamissõna. Kui Jeesus kujundlikult vihjas variseridehaputaignale, siis arvasid nad enesele ette heidetavat, et nad ei olnud leiba ostnud.

Vaesed ja harimatud. Samas ei olnud nad lihtsad ega avatud. Kuid oma piiratuses olid nad isegi auahned. Mitmeid kordi arutasid nad, kes saab olema suurim, kui – nende mõtteviisi järgi – Kristus taastab lõplikult maa peal Iisraeli kuningriigi. Sel üleval hetkel, kui Jeesus end Viimse Õhtusöömaaja intiimsuses

inimkonna eest ohverdas, leiame nad
tuliselt vaidlemas.

Usku oli neil vähe. Jeesus Kristus ise
ütleb seda. Nad on Teda näinud
surnuid üles äratamas, ravimas igat
liiki haigusi, leibu ja kalu
paljundamas, tormi vaigistamas,
deemoneid välja ajamas. Püha
Peetrus, kes oli valitud peameheks,
oskab ainsana kiiresti vastata: *Sina
oled Kristus, elava Jumala Poeg.*

Ometi tõlgendab ta usku omal moel,
mis lubab tal Jeesust Kristust
noomida, et Ta ennast inimeste
lunastamise pärast ohvriks ei tooks.
Ja Jeesus vastab talle: *Tagane minust,
Saatan! Sa oled mulle kiusatuseks,
sest sa ei mõtle Jumala, vaid inimese
viisi.* „Peetrus arutles inimlikult,”
märgib püha Johannes
Chrysostomos, „ja järeldas, et kõik
see – kannatus ja surm – oli Kristuse
jaoks vääritu, laiduväärt. Seepärast
Jeesus noomib teda ja ütleb: „Ei,
kannatus ei ole minu jaoks vääritu.

Sa arvad nii, sest arutled lihalike, inimlike mõtetega.””

Kas need vähese usuga inimesed paistavad ehk silma armastuse poolest Kristuse vastu? Kahtlemata nad armastavad Teda, vähemalt sõnades. Mõnikord lasid nad end haarata ülevast vaimustusest: *Lähme meiegi, et Temaga koos surra!* Ometi põgenevad tõetunnil kõik peale Johannese, kes armastas tõeliselt, tegudega. Ainult see noormees, apostlitest noorim, jäi risti juurde. Teised ei tundnud armastust, mis on sama tugev nagu surm.

Need olid Issanda väljavalitud jüngrid. Sellistena valis neid Kristus ja sellised nad olid, kuni said täis Püha Vaimu ja muutusid Kiriku sambaiks. Nad on tavalised inimesed, puudustega, nõrkustega, suuremad sõnades kui tegudes. Ja sellest hoolimata kutsus Jeesus neid, et teha neist inimesepüüdjad,

kaaslunastajad, Jumala armu
väljajagajad.

Meiega on juhtunud midagi sarnast. Suuremate raskusteta võime kohata oma perekonnas, sõprade ja tuttavate seas – rääkimata laiaast maailmast – nii palju inimesi, kes on meist rohkem väärt Kristuse kutset vastu võtma. Lihtsamad, targemad, mõjukamad, tähtsamad, tänulikumad, õilsamad.

Kui ma sellele mõtlen, on mul häbi. Ometi mõistan ma, kui võimetu on meie inimlik loogika, et seletada armu tegelikkust. Jumal armastab otsida nõrku tööriistu nägemaks selgemini, et töö on Tema tehtud. Püha Paulus meenutab värinaga oma kutsumist: *Aga kõige viimaks näitas Ta ennast ka minule kui äbarikule. Mina ju olen apostlite seast kõige väiksem, see, keda ei kõlba hüüdagi apostliks, sest ma olen taga kiusanud Jumala Kirikut.* Nii kirjutab Saulus

Tarsosest, tuline isiksus, kelle suurus on läbi ajaloo ainult kasvanud.

Ütlesin teile, et kõik on toimunud ilma mingitegi meiepoolsete teeneteta, sest kutsumuse aluseks on meie viletsuse tundmine, teadmine, et valgus, mis meie hinges paistab – usk –, armastus, millega me armastame – ligimesearmastus –, ja soov, mis meid püsti hoiab – lootus –, on Jumala annid, mis antud tasuta. Kui me alandlikkuses ei kasva, kaotame silmist jumaliku väljavalituse põhjuse, *ut essemus sancti* – isikliku pühaduse.

Selle alandlikkusega võime mõista kogu Jumala kutse imet. Kristuse käsi on meid noppinud nisupõllult – külvaja pigistab oma haavatud käes viljapeade kimpu. Kristuse veri kastab seemet, immutab seda. Seejärel laseb Issand vilja tuulde, et see surses muutuks eluks ja mulda

kadudes saaks paljudeks kuldseteks viljapeadeks.

Käes on aeg unest virguda

Missa epistel meenutab meile, et peame endale võtma apostlite vastutuse uue vaimuga, julgelt, ärkvel olles. *Käes on tund unest virguda, sest nüüd on meie pääste lähemal kui siis, kui me usklikuks saime. Öö on lõpule jõudmas ja päev on lähedal. Pangem siis maha pimeduse teod, rõivastugem valguse relvadega!*

Te ütlete mulle, et see pole kerge, ja teil on õigus. Inimese vaenlased, kes on tema pühaduse vaenlased, püüavad seda uut elu, seda Kristuse vaimuga rõivastumist takistada. Ei leia paremat kristliku ustavuse takistuste loetelu kui see, mille esitab püha Johannes: *concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum et superbia vitae* – kõik, mis on

maailmas, on lihahimu, silmahimu ja elukõrkus.

Lihahimu ei ole ainult üldine kalduvus meelte korrastamatusele ega seksuaalne himu, mis peab olema nõuetekohane ja mis iseenesest pole halb, kuna see on pühitsev inimlik õilis tegelikkus. Seepärast ei räägi ma kunagi ebapuhtusest, vaid ainult puhtusest, kuna ju kõigini jõuavad Kristuse sõnad: *Õndsad on puhtad südameelt, sest nemad näevad Jumalat*. Jumaliku kutsumuse tõttu elavad mõned sellise puhtusega abielus, teised vastavad – inimlikust armastusest loobudes – kirglikult üksnes Jumala armastusele. Nii ühed kui ka teised ei ole meelte orjad, vaid isandad oma keha ja südame üle, et neid ohvrina teistele anda.

Puhtuse voorust käsitledes on mul harjumus seda nimetada pühaks vooruseks. Kristlik puhtus, püha

puhtus ei ole uhkus enda *puhtana*, plekituna tundmise üle. See on teadmine, et meil on savijalad, kuigi Jumala arm vabastab meid päevast päeva vaenlase püünistest. Nende visadust, kes kirjutavad või jutlustavad peaaegu eranditult ainult sel teemal, pean ma kristluse moonutamiseks. Nad unustavad teised voorused, mis on kristlase jaoks ja üldse inimeste hulgas elamiseks peamised.

Püha puhtus ei ole ainuke ega peamine kristlik voorus. Ometi on ta hädavajalik, et olla püsiv igapäevastes pingutustes enda pühitsemisel, ja kui me seda ei tee, ei ole võimalik ka pühenduda apostolaadile. Puhtus tuleneb armastusest, millega oleme andnud Issandale oma hinge ja keha, võimed ja meeled. See ei ole eitamine, see on rõõmus jaatus.

Ma ütleksin, et lihahimu ei hõlma ainult meelelist korrastamatust, vaid ka mugavust, vaimustuse puudumist, mis paneb otsima kõige kergemat, kõige meeldivamat, näiliselt kõige lühemat teed, isegi kui me seepärast Jumalale ustavuses järeleandmisi teeme.

Selline käitumine oleks nagu enda tingimusteta patu seaduse võimu alla andmine, mille eest hoiatab püha Paulus: *Tahtes teha head, leian seaduse, et mul on kalduvus teha kurja. Sisemise inimese poolest ma rõõmustan Jumala Seaduse üle, oma liikmetes näen aga teist seadust, mis sõdib vastu minu mõistuse seadusele ja aheldab mind patu seadusega ... Oh mind õnnetut inimest! Kes ostab mu lahti sellest surma ihust? Kuulake, mida vastab apostel: Tänu olgu Jumalale meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi! Me saame ja peame võitlema lihahimu vastu, sest kui*

oleme alandlikud, siis antakse meile alati Jumala armu.

Meie teine vaenlane, nagu kirjutab püha Johannes, on silmahimu, sügavale ulatuv ahnus, mis paneb meid väärtustama ainult seda, mida saab puudutada. Silmad, mis otsekui liimituna ripuvad maiste asjade küljes, ei oska just sellepärast avastada üleloomulikke reaalsusi. Seega võime kasutada Pühakirja väljendit, et rääkida ahnusest materiaalsete hüvede järele ning ka moonutusest, mis näeb kõike meie ümber – teisi, meie elu ja aja olusid – ainult inimliku nägemisega.

Hingesilmad on tõntsid, mõistus usub, et võib kõike mõista iseenesest, ilma Jumalata. See on peen kiusatus, mis peitub mõistuse väärrikuse taga, mõistuse, mille meie Isa Jumal on inimesele andnud, et see Teda sundimatult tunneks ja armastaks. Sellise kiusatuse kütkes peab

inimmõistus end maailma nabaks, ta vaimustub uuesti Jumala-sarnaseks saamisest ning enesearmastusest täidetuna keerab selja Jumala armastusele. Sel viisil võib meie eksistents tingimusteta kolmanda vaenlase, *elukõrkuse*, kätte langeda. Asi pole ainult üürikestes edevusmõtetes või enesearmastuses – see on üldine upsakus. Ärgem petkem end, sest see on pahedest halvim, kõigi eksimõtete juur. Võitlus uhkuse vastu peab olema pidev, sest mitte ilmaasjata ei öelda, et see kirg sureb üks päev pärast inimest. See on variseri uhkus, keda Jumal ei taha õigeks mõista, sest põrkub vastu tema liigse enesekindluse barjääri. See on ülbus, mis viib teiste inimeste põlgamiseni, nende üle valitsemiseni, nende halva kohtlemiseni, sest *kui tuleb uhkus, tuleb ka solvamine ja häbi.*

Jumala halastus

Täna algab advendiaeg ja on sobiv mõelda hingevaenlaste püünistele – meelte korrastamatusele ja pealiskaudsele kergusele, mõistuse rumalusele, mis vastandub Issandale, kõrkidele oletustele, mis teevad viljatuks Jumala ja teiste inimeste armastamise. Kõik need hingeseisundid on kindlad takistused ja nende võime rahu rikkuda on suur. Sellepärast palume liturgias Jumala halastust: *Issand, Sinu poole ma tõstan oma hinge. ... ärgu ma jäägu häbisse; ära lase mu vaenlasi rõõmust hõisata minu pärast! Nii palume sissejuhatuses. Ja ofertooriumi antifoonis kordame: Loodan Sinu peale, et ma eksitusse ei satuks!*

Nüüd, kui läheneb päästeaeg, on lohutav kuulda püha Pauluse suust: *Kui aga Jumala, meie Päästja heldus ja inimesearmastus ilmus, siis Ta*

*päästis meid – mitte õiguse tegude
tõttu, mida meie nagu oleksime
teinud, vaid oma halastust mööda.*

Kui lehitsete Pühakirja, avastate pidevalt Jumala halastuse ligiolekut: *see täidab maa, see ulatub kõigi Tema lasteni, see puudutab kogu loodut, meid ümbritseb heldus, Ta tuleb mulle vastu, on leerina nende ümber, Tema ustavus kestab igavesti. Jumal, kes meie eest hoolitseb nagu armastav Isa, mõtleb meie peale oma heldust mööda – Tema heldus on hea, armas ... nagu vihmapilved põua ajal.*

Jeesus Kristus võtab kokku kogu Jumala halastuse loo: *Õndsad on halastajad, sest nende peale halastatakse. Ja teisel puhul: Olge armulised, nagu teie Isa on armuline!* Paljude evangeeliumipiltide hulgas on meile sügavalt mällu sööbinud ka halastamine abielurikkujast naisele, tähendamissõna kadunud pojast, kadunud lambast, andestamine

võlgnikule, Naini lesknaise poja
ülesäratamine. Kui palju õiglasi
põhjusi selle suure ime seletamiseks!
Surnud on vaese lesknaise ainus
poeg, kes andis ta elule mõtte, kes
oleks võinud teda vanaduses aidata.
Ometi ei tee Kristus imet õigluse
pärast, Ta teeb seda kaastundest, sest
Teda liigutab inimlik valu.

Millist kindlustunnet peab meis
tekitama Issanda halastus! *Ma
kuulen, kui ta mind appi hüüab, sest
mina olen halastaja.* See on kutse,
lubadus, mis ei jää täitmata. *Läki siis
julgusega armu aujärje ette, et me
halastust saaksime ja armu abiks
leiaksime parajal ajal!* Meie
pühitsemise vaenlased ei saa midagi
teha, sest Jumala halastus kaitseb
meid. Ja kui me oma süü läbi
nõrkusest kukume, siis tõttab Issand
meile appi ja tõstab meid üles. „Sa
oled õppinud hooletusest jagu saama,
uhkust hülgama, vagaks muutuma, et
mitte olla maailma asjade ori, et

mitte eelistada kaduvat igavesele. Kuid kuna inimlik nõrkus ei saa maailma libedatel teedel hoida sinu samme kindlana, on hea arst sulle näidanud ka rohtu eksimise vastu ning halastav kohtunik ei ole sulle keelanud andestamise lootust.”

Inimese vastus

Sellises Jumala halastuse õhkkonnas kulgeb kristlase elu. Sellised on tema pingutused, et käituda Isa lapsena. Ja millised on peamised vahendid kutsumuse tugevamaks muutmiseks? Täna juhin su tähelepanu kahele neist, mis on nagu kristliku käitumise elavad teljed: siseelu ja Kiriku õpetus, meie usu sügav tundmine.

Siseelu on esimesel kohal. Kui vähesed seda veel mõistavad! Kui kuuldakse räägitavat siseelust, mõeldakse templihämarusele või mõne käärkambri läppunud õhule.

Olen rohkem kui veerand sajandit korranud, et see pole see. Ma kirjeldan siseelu, mis on tavalistel kristlastel, keda võib kohata linnas, vaba õhu käes, ja kes tänaval, tööl, perekonnas ja puhkehetkedel ei kaota päev läbi Jeesust silmist. Kas see pole mitte pidev palveelu? Kas pole tõi, et oled tundnud vajadust olla palvehing, suhelda Jumalaga, mis sind *Jumalasarnaseks teeb*? See on ristiusk ja palvehinged on seda nii alati mõistnud: „See inimene muutub Jumalaks,” kirjutab Clemens Aleksandriast, „kes tahab sedasama, mida tahab Jumal.”

Alguses nõuab see sinult palju. On vaja pingutust, et pöörduda Issanda poole, tänades Teda meie vastu osutatud isaliku ja erilise kaastunde eest. Vähehaaval jätab Jumala armastus – kuigi see pole tunnete küsimus – meie hinge jälje. See on Kristus, kes meile armastusega järgneb: *Ennäe, ma seisan ukse taga*

ja koputan. Kuidas läheb su palveelu? Kas sa vahel päeva jooksul ei tunne, et tahad Temaga rahulikumalt vestelda? Kas sa ei ütle Talle: hiljem ma räägin sulle sellest, hiljem ma vestlen sellest sinuga?

Hetkedel, mille me eriliselt Issandaga vestlemisele pühendame, avardub süda, tugevneb tahe, ning mõistus, mida aitab arm, tungib inimlike sündmuste üleloomulikku reaalsusse. Selle viljaks on alati selged kavatsused ja tegutsemisviisid, et parandada oma käitumist, kohelda peenetundelise armastusega kõiki inimesi ning teha kõik, mis võimalik – sportliku innuga – kristliku armastuse ja rahu võitluses.

Palve muutub pidevaks nagu südamel..gid, nagu pulss. Jumala kohalolekuta ei ole palveelu ja ilma palveeluta on Kristuse jaoks töötamine vähe väärt, sest ehitajad

näevad tühja vaeva, kui Jumal maja ei ehita.

Suretamise sool

Enda pühitsemiseks ei ole tavalisel kristlasel – kui ta ei ole munk või nunn ja ei eemaldu maailmast, sest maailm on tema jaoks Kristusega kohtumise koht – vaja eririietust ega eraldusmärke. Tema märgid on sisemised: Jumala pidev ligiolek ja suretamisvaim. Tegelikult on see üks ja seesama, sest suretamine pole muud kui meelte palve.

Kristlik kutsumus on ohverdamise, meelearanduse, suretamise kutsumus. Me peame heastama oma patud – kui paljudel juhtudel oleme näo kõrvale pööranud, et mitte näha Jumalat! – ja kõik teiste inimeste patud. Me peame käima Kristuse jälgedes: *me kanname alati oma ihus Jeesuse surma*, Kristuse enesesalgamist, Tema alandust ristil,

et ka Jeesuse elu avalduks meie ihus.
Meie tee on ohverduse tee ja selles loobumises leiame *gaudium cum pace* – rõõmu ja rahu.

Me ei vaata maailmale kurva pilguga. Pühakute elulugude kirjutajad, kes tahtsid iga hinna eest leida jumalasalastes midagi erilist hällist saadik, on võib-olla tahtmatult teinud kristlikule õpetusele karuteene. Ja nad jutustavad, et mõned neist ei nutnud lapsena ega imenud suretamise pärast reedeti rinda ... Sina ja mina sündisime nuttes nagu kõik ning me imesime ema rinda, muretsemata paastuaja ja kvatembripäevade pärast...

Nüüd oleme Jumala abiga õppinud avastama näiliselt sarnaste päevade reas *spatium verae poenitentiae* – tõelise meelesparanduse aja, ja neil hetkedel kavatseme *mendatio vitae* – parandada oma elu. See on tee, mis valmistab meid ette oma hinge vastu

võtma armu ja Püha Vaimu sisendusi. Ja koos selle armuga – ma kordan – tuleb *gaudium cum pace* – rõõm, rahu ja püsivus teel.

Suretamine on meie elu sool. Ja parim suretamine on see, mis võitleb – piasiasjades, päev läbi – lihahimuga, silmahimuga ja elukõrkusega. Need on suretamised, mis ei sureta teisi, vaid mis teevad meid peenetundelisemaks, mõistvamaks, kõigile avatumaks. Sa ei sureta end, kui oled kahtlev, kui ripud ainult oma isekuse küljes, kui alandad teisi, kui sa ei oska loobuda üleliigsest ja vahel ka vajalikust, kui kurvastad, et asjad ei lähe nii, nagu sa tahtsid. Seevastu suretad sa end, kui oled *kõigile saanud kõigeks, et igal juhul kõik päästa.*

Usk ja mõistus

Palveelu ja meeleparandus ning teadmine meie jumalikust päritolust

teeb meist sügavalt vagad kristlased, kes on Jumala ees nagu väikesed lapsed. Vagadus on laste voorus, ja et laps saaks end isa kätte usaldada, peab ta tundma end väiksenä, kel on kõigest puudus. Ma olen sageli mõelnud sellele vaimsele lapsepõlvele, mis ei ole vastuolus tugevusega, sest see nõuab tugevat tahet, tõestatud küpsust, kindlat ja avatud iseloomu.

Olgem siis vagad nagu lapsed, kuid mitte harimatud, sest igaüks peab pingutama oma võimaluste piires, usku teaduslikult ja tõsiselt uurides – ja kõik see ongi teoloogia. Me peame ühendama laste vagaduse teoloogide vankumatu õpetusega.

Ind teoloogiliste teadmiste – hea ja kindla kristliku õpetuse – omandamiseks lähtub esiteks soovist tunda ja armastada Jumalat. Samal ajal tuleb see hoolitsusest ustava hinge eest, et see sügavamalt

mõistaks maailma, mis on Looja töö. Mõned püüavad reeglipärase monotoonsusega ellu äratada oletatavat vastuolu usu ja teaduse vahel, inimese mõistuse ja Jumala ilmutuse vahel. See vastuolu saab olla ainult näiline ja tekkida ainult siis, kui ei tunta probleemi tõelist olemust. Kui maailm on tulnud Jumala kätest, kui Ta on loonud inimese oma näo järgi, Tema sarnaseks, ja on andnud sellele oma valguse sädeme, siis peab meie mõistus – kuigi see on raske töö – avastama jumaliku mõtte, mida kõik asjad juba loomu poolest omavad, ja usu valgusel taipama ka nende üleloomulikke mõtteid, mis tuleneb meie ülendamisest armu korda. Me ei tohi endale lubada teadusekartust, sest iga töö, kui see on tõepoolest teaduslik, püüdleb tõe poole. Ja Kristus ütleb: *Ego sum veritas* – mina olen Tõde.

Kristlasel peab olema teadmisanu. Alates kõige abstraktsemate teadmiste arendamisest kuni käsitöölise osavuseni saab kõik viia ja peab viima Jumala juurde. Sest pole inimlikku ülesannet, mis ei oleks pühitsev, mis ei oleks isikliku pühitsemise motiiv ja võimalus teha Jumalaga koostööd meid ümbritsevate inimeste pühitsemisel. Jeesuse Kristuse järgijate valgus ei tohi särada oru põhjas, vaid mäeharjal, et kõik *teie häid tegusid nähes ülistaksid teie Isa, kes on Taevas.*

Selline töötamine on palve. Selline õppimine on palve. Selline uurimistöö on palve. Me ei välju sellest kunagi – kõik on palve, kõik saab meid Jumala juurde viia ja peab seda tegema, kõik peab toitma meie pidevat suhtlemist Temaga, hommikust õhtuni. Kogu väärikas töö võib olla palve, ja kogu töö, mis on palve, on apostolaat. Sel viisil

tugevneb hing lihtsa ja kindla elu ühtsuses.

Advendilootus

Sel esimesel advendipühapäeval, mil hakkame lugema päevi, mis lahutavad meid Päästja sündimisest, ei taha ma teile rohkem öelda. Oleme vaadelnud kristliku kutsumuse reaalsust, oleme näinud, kuidas Issand on meid usaldanud, et me juhiksime hingi pühadusele, et me lähendaksime neid Temale, ühendaksime Kirikuga, laiendaksime Jumala kuningriiki kõikidesse südamesse. Issand tahab, et me oleksime ohvrimeelsed, ustavad, peenetundelised ja armastavad. Ta tahab, et me oleksime pühad, täiesti Tema omad.

Ühel pool on uhkus, meelelisus, tüdimus ja isekus ning teisel pool armastus, pühendumus, halastus, alandlikkus, ohver ja rõõm. Sa pead

valima. Sa oled kutsutud usu, lootuse ja armastuse ellu. Sa ei saa võtta madalamaid eesmärke ning jääda keskpärasesse üksildusse.

Ühel päeval õnnestus mul näha raudpuuri suletud kotkast. Ta oli must, pooleldi kitkutud ja hoidis küünte vahel korjusetükki. Siis mõtlesin, mis saaks minust, kui ma hülgaksin Jumalalt saadud kutsumuse. Mul oli valus vaadata seda üksikut, aheldatud lindu, kes oli sündinud, et tõusta kõrgele ja vaadata päikesele näkku. Me võime tõusta Jumala armastuse ja kõigi inimeste teenimise alandlike kõrgusteni. Kuid selleks on vaja, et meie hinges ei oleks mingeid õnarusi, kuhu ei paistaks Jeesuse Kristuse päike. Me peame endast välja viskama kõik mured, mis meid Temast lahutavad. Ja siis on Kristus sinu mõistuses, Kristus on sinu huulil, Kristus on sinu südames, Kristus on sinu tegudes. Kogu elu –

süda ja teod, mõistus ja sõnad – on täis Jumalat.

Tõstke oma pea ja vaadake üles, sest teie lunastus läheneb! oleme lugenud evangeeliumist. Advendiaeg on lootuse aeg. Kogu meie kristlik kutsumus, eluühtsus, mis on rajatud Jumala, meie Isa, ligiolekule, saab olla igapäevane reaalsus ja peab seda olema.

Palu seda koos minuga Neitsi Maarjalt, kujutledes, kuidas elas need kuud tema, oodates Poega, kes pidi sündima. Ja meie Ema, püha Maarja, teeb nii, et sinust saab *alter Christus, ipse Christus* – teine Kristus, Kristus ise!